

EEN DRIEMAAL GELUKKIGE DAG!

Een preek uitgesproken op 1 januari 1865, door C. H. Spurgeon, in de Metropolitan Tabernacle, Newington.

Vanaf deze dag zal ik u zegenen. Haggai 2:19 (Eng. vert. KJV)

Ik stel mij voor dat, zodra u deze belofte leest, uw hart ernaar zal hunkeren, en u vanzelf zult uitroepen: “Heere, laat dit de dag zijn — de eerste dag van dit jaar, en tevens de dag des Heeren — maak dit de dag waarop u mij op bijzondere wijze zult beginnen te zegenen!” De zegen van God is het grootste en kostbaarste geschenk dat een schepsel kan ontvangen; het gemis ervan is zijn diepste en zwaarste ramp. Wat is de hel anders dan de plaats waar Gods zegen nooit kan komen? En wat is de hemel anders dan de plaats waar Gods zegen voortdurend en onvermengd wordt genoten? Mijn God, als ik moest kiezen tussen Uw zegen en de hemel zelf, dan zou ik liever Uw zegen ontvangen en buiten de hemel blijven, dan in de hemel zijn zonder de zegen van mijn God — als zoiets mogelijk was.

Want het hoogste geluk van elk schepsel is gezegend te worden door zijn Schepper, en het volmaakte geluk van een kind van God is de zegen van zijn Vader te voelen rusten op het hoofd en in het hart.

In zekere zin, beste vrienden, kunnen we niet precies zeggen wanneer God begon Zijn volk te zegenen. Keer in gedachten eens terug naar de dag vóór alle dagen, toen er nog geen dag bestond behalve de Eeuwige zelf; ga vervolgens terug tot vóór alle tijd, toen alleen de eeuwigheid bestond, en ontdek dan in de raadszaal van de Godheid dat God reeds toen Zijn volk zegende. Als ik mij een dag in de eeuwigheid zou mogen voorstellen, zou ik kunnen zeggen: “Vanaf deze dag zal Jehova Zijn volk zegenen.”

Toen Jezus Christus in menselijke gedaante op aarde verscheen, waren u en ik nog niet geboren. Toch stonden wij al geschreven in het Boek waarin alle leden van Christus zijn opgenomen. Vanaf

die dag, toen Hij Zijn hoofd boog en zei: “Het is volbracht,” en Zijn geest overgaf, opende zich het kanaal waarlangs de machtige stromen van genade zouden vloeien uit het eeuwige raadsbesluit. Men zou kunnen zeggen dat God vanaf die dag ons begon te zegenen.

Toen wij geboren werden, lag diezelfde genade al op ons te wachten. Een tedere moeder ontving ons aan haar borst, een zorgzame vader voorzag in onze behoeften. De HEERE leek als het ware te zeggen: “Vanaf deze dag zal Ik u zegenen.”

Maar voor sommigen van ons kwam er nog een tweede geboortedag — de dag waarop wij van de dood tot het leven overgingen, van duisternis tot licht. Wat een gezegende dag was dat! We zullen die nooit vergeten. Toch wacht er een nog heerlijkere dag: de dag waarop wij het aangezicht van Christus zullen aanschouwen zonder sluier ertussen. De gelukkigste dag op aarde was toen wij Hem zagen hangen aan het kruis, terwijl Hij onze schuld en straf droeg. Terwijl wij daar stonden aan de voet van dat kruis en Hij ons de vrede schonk, hoorden wij hem zeggen: “Vanaf deze dag zal Ik u zegenen.”

Maar laten we niet blijven stilstaan bij elke afzonderlijke tijd en omstandigheid. Laten we de tekst toepassen — eerst op zoekende zielen, dan op individuele gelovigen, en tenslotte op de gemeente als geheel. Moge zij allen de zegen van deze belofte ervaren!

I. VOOR ZOEKENDE ZIELEN. Ik herinner mij nog goed hoe mijn hart, met diepe ernst, naar God verlangde. Mijn dagelijks gebed was: “Och, wist ik maar dat ik Hem vinden zou!” En vaak vroeg ik: “Hoe lang zal ik tot U roepen, en zult U mij niet horen? Hoe lang zal ik tevergeefs het aangezicht van Christus zoeken?”

Dat geeft mij bewogenheid met anderen die hetzelfde ervaren. U zoekt rust, maar vindt haar niet. U bent vermoeid en belast en vraagt: “Wanneer zal God mij zegenen? Wanneer zal ik weten dat mijn zonden vergeven zijn en dat ik Hem als mijn Vader mag kennen in Christus Jezus?” Vrienden, er is een tijd die God heeft vastgesteld waarin Hij Zijn aangezicht aan Zijn volk openbaart. Als die tijd aanbreekt, zal uw ziel vertroost worden. Over Christus lezen we: “Hij moest door Samaria reizen.” Op dezelfde wijze is het bepaald dat voor iedere geroepen zondaar een dag van genade komt — de dag waarop hij Christus ontmoet en door Hem wordt verlost. Die gezegende tijd komt zeker. Moge zij vanavond voor u aanbreken.

Wilt u weten wanneer die tijd nabij is? Ik zal u enkele tekenen noemen waaraan u dat kunt merken.

Wanneer u al uw vertrouwen in het vlees hebt losgelaten, zult u waarschijnlijk de zachte fluistering van Gods liefde in uw hart ervaren. Misschien vertrouwt u nu nog enigszins op uzelf – niet op uw doop, uw bevestiging, uw kerk- of kapelbezoek, want zo dwaas bent u niet – maar op iets subtielers: uw gebeden, uw tranen, uw berouw of uw bijbellezen. Toch schuilt daarin de misleidende gedachte dat iets van uzelf enige kracht of waarde zou hebben. Onthoud dit goed: u zult de volheid van Christus pas kennen als u de leegte hebt leren kennen van alles buiten Christus.

Alles wat door een mensenhand is geweven, zal God uiteentrekken. Al wat menselijke inspanning bouwt – hoe goed bedoeld ook – moet door Jehova's hand worden neergehaald, want alleen Christus mag dat huis bouwen. En tenzij Hij het bouwt, zwoegen zij die bouwen vergeefs. Misschien lijkt dit u een verre of onduidelijke waarheid, maar laat dit u niet koud. Werp elk restje van dat oude zuurdeeg uit uw hart, want Christus en uw ziel kunnen nooit werkelijk één zijn zolang u niet bereid bent Hem als uw enige steun te aanvaarden. Wie nog op iets anders steunt dan op Hem alleen, kan Christus nooit werkelijk als Verlosser bezitten. Let daar goed op.

Er breekt meestal ook een tijd van zegen aan wanneer er in u een volledige scheiding heeft plaatsgevonden tussen uzelf en uw zonden. Dat is wat zoveel zondaars tegenhoudt: zij hebben veel opgegeven, behalve één geliefde zonde die zij blijven koesteren. Maar, zondaar, u kunt niet tegelijk Christus en uw zonden liefhebben. Misschien hebt u de duidelijke, zichtbare zonden van het vlees verlaten, maar er blijft nog wereldsgezindheid, hebzucht of een kleine, verborgen zonde die u niet wilt loslaten. Toch moet u in uw hart met alle zonde breken, anders kunt u nooit verzoend worden met uw Vader en uw God. Eén onbeleden zonde – één zonde die u blijft liefhebben – sluit de hemel even vast voor uw ziel als wanneer u in grove overtredingen zou leven. Uw hart moet leren alle zonde te haten en alle heiligheid lief te hebben. Wanneer dat gebeurt, zal God u vanaf die dag zegenen.

Sommigen hebben nooit vrede in Christus gevonden, eenvoudig omdat zij niet eerlijk, niet volhardend genoeg hebben gezocht. “Maar ik heb toch oprecht gebeden,” zegt u misschien. “Ik heb gezucht, geweend en geworsteld.” Ja, dat is waar – maar uw ernst was van een krampachtige aard. De poorten van de hemel staan open voor allen die werkelijk in Christus geloven, maar zij moeten weten hoe zij moeten kloppen – en blijven kloppen, opnieuw en opnieuw. Wanneer uw ziel ten slotte zover komt dat u kunt zeggen: “Ik kan geen weigering accepteren, want ik smee omwille van Jezus.” Dan zult u niet worden afgewezen.

O ziel, denk aan de hel waaraan u wilt ontkomen — zal dat uw sluimerende geest niet wakker schudden? Denk ook aan de hemel die u zoekt — zal dat uw trage hart niet in vuur en vlam zetten? Kom, ik smeed u, overdenk uw toestand. Denk aan tijd en eeuwigheid, aan dood, hel en hemel, en laat uw ziel eindelijk in beweging komen.

Wanneer u koud blijft en het gebed u onverschillig laat, zal God u niet zegenen. Maar wanneer uw ziel wordt aangeraakt door een heilig vuur, een eerbiedige drang naar Hem, dan zal God u vanaf die dag zegenen. De zegen komt ook wanneer u bereid bent deze te ontvangen op Gods manier. Sommigen van u willen niet in Christus geloven, tenzij zij eerst een diepe ontroering of overtuiging voelen. U wilt dat God u op een bijzondere of buitengewone wijze aanspreekt — een droom, een visioen, iets uitzonderlijks.

Maar zolang u voor uzelf een vaste vorm, een bepaalde manier van redding voorschrijft, zal de dag van uw zegen nog uitblijven. Wanneer echter uw hart eenvoudig zegt: “Heere, als ik maar op Jezus kan zien, dan zal ik geen bijzondere ervaring eisen. Red mij, neem mij op in de ark, laat mij ontsnappen aan het oordeel dat komt over allen die buiten zijn,” — als uw ziel zover komt dat zij haar eisen, verlangens en trots opgeeft en Gods genade dankt voor wat zij uitwerkt — dan zal de HEERE zeggen: “Vanaf deze dag zal Ik u zegenen.”

Om het samen te vatten: als er hier een zondaar is die in zijn hart zegt: “Ik zal Christus vanavond aannemen en op Hem vertrouwen. Ik zie dat ik nergens anders heen kan, daarom vlucht ik naar de rots der eeuwen en zoek daar mijn schuilplaats,” — dan zal God u vanavond zegenen. Wanneer uw geloof rust op Christus alleen, ga dan gerust uw weg; uw vele zonden zijn vergeven, en u bent door God aanvaard. Noch dood noch hel zal u ooit kunnen scheiden van de liefde van uw Vader. Verheug u dan met een vreugde die geen woorden kent, want een ononderbroken stroom van genade zal u toebedeeld worden, tot in eeuwigheid.

Hier laat ik dit punt rusten. Bidt u daarom, u die weet wat bidden betekent, dat God deze eenvoudige woorden wil gebruiken tot troost voor gevangenen en tot bevrijding van hen die nog gebonden zitten.

II. GODS VOLK. Nu wend ik mij tot Gods volk en spreek een paar woorden tot hen. Vanavond zijn hier vele gelovigen aanwezig die hun zegeningen in Christus kennen, maar diep in hun hart verlangen naar meer — naar een hoger geestelijk leven, naar intiemere gemeenschap met Christus,

naar meer gelijkvormigheid aan Zijn beeld. Beste broeders en zusters, u vraagt zich af wanneer u die hogere genade mag verwachten, wanneer u zult wandelen in het volle licht van het aangezicht van uw Vader. Hier is het antwoord: wanneer uw geest zich volledig heeft neergelegd bij Gods wil, dan zal Hij u vanaf die dag zegenen.

Maar dat is geen gemakkelijke zaak. Het kost veel om onze heer “Eigenwil” tot gehoorzame dienstknecht van de Koning der koningen te maken. Het is eenvoudig om te zingen:

“Als U mij roept om afstand te doen
van wat ik het meest koester,
van wat nooit werkelijk mijn bezit is geweest,
dan geef ik U slechts terug wat reeds van U was:
"Ja, Uw wil geschiede!"

Het is echter niet eenvoudig om zulke woorden uit te spreken wanneer men naar het gezicht van een overleden kind kijkt, of wanneer men een geliefde echtgenoot, echtgenote, broer of zus naar het graf moet begeleiden. In zulke momenten is het moeilijk om vast te houden aan overgave. We zeggen: “Uw wil geschiede”, maar wanneer Gods wil daadwerkelijk gebeurt, spreken we vaak niet met de woorden van Job: “De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!”

Wanneer u een christen in de oven ziet, kunt u niet verwachten dat hij eruit komt door te vragen: “Wanneer zal deze vlammenzee verdwijnen?” Maar het vuur zal spoedig voorbij zijn wanneer een man in zulke omstandigheden kan zeggen: “Uw wil geschiede.” Dat is het teken dat het metaal werkelijk is gesmolten en de slakken verdwenen zijn — wanneer het hart het beeld van de Smid weerspiegelt en zegt: “Niet zoals ik wil, maar zoals U wilt.”

Geliefden, vertrouw erop: ons lijden komt voort uit onze zelfzucht. Waar zelfzucht begint, begint verdriet; en waar zelfzucht verdwijnt, verdwijnt ook het verdriet. Begrijpt u dat? Als onze ziel zich volledig zou overgeven aan de wil van Jehova, zouden we niets verliezen, want we zouden het reeds hebben opgegeven. We zouden nooit morren, als we konden zeggen — zoals een oude puritein eens deed: “Ik doe altijd mijn eigen wil, omdat God mij geleerd heeft Zijn wil tot de mijne te maken.”

De gesteltenis van een arme bedelaar bewees zijn oprechte hart, toen iemand tegen hem zei: “Ik wens u een goede dag.” Hij antwoordde: “Ik dank u voor uw wens, maar ik heb altijd goede dagen. Ik

weet niet of de ene dag beter is dan de andere, zolang God met mij is.” Zijn gesprekspartner reageerde: “Maar er zijn toch dagen die u prettiger vindt dan andere?” “Nee,” zei hij, “alle dagen behagen God, en wat God behaagt, behaagt mij.”

Zo antwoordde ook een bejaarde christelijke vrouw toen haar werd gevraagd: “Als u moest kiezen tussen leven of sterven, wat zou u verkiezen?” Zij zei: “Ik zou helemaal niet kiezen.” En toen men aandrong: “Maar stel dat u moest kiezen?” antwoordde zij: “Dan zou ik God vragen voor mij te kiezen.” Toch zou zij het liefst geen keuze maken, maar alles aan de Heere overlaten.

Wanneer een hart zó wordt, zal God het vanaf die dag zegenen. Als christenen mogen we grote zegen verwachten, niet wanneer wij alleen zeggen dat we alles willen geven voor Gods dienst, maar wanneer we dat werkelijk doen; dan begint de zegen. Er is immers geen offer dat God meer behaagt dan datgene wat ons het meest kost.

De penning van de weduwe was kostbaar, niet vanwege haar waarde, maar omdat zij alles gaf wat zij bezat. Een oud spreekwoord zegt: “De vrijgevinge mens blijft geven tot zijn hand ervan begint te zweten.” Zulke mensen zijn zeldzaam. Ware vrijgevigheid begint pas wanneer de hand iets voelt — wanneer wat wij aan de Heere geven een werkelijke opoffering van ons vergt.

Voel ik vanavond dat alles wat ik ben en alles wat ik bezit, aan mijn Meester toebehoort? Kan ik oprecht zeggen dat, als een leven van pijn en armoede Hem zou verheerlijken, ik zou verlangen in pijn en armoede te leven? En als mijn dood Hem méér zou eren dan mijn leven, zou ik dan bereid zijn gezondheid en comfort achter te laten en het zwaard van de dood te aanvaarden? Voelt u dat-

“Er geen enkel schaap in de kudde
is dat ik zou weigeren te voeden;
Er geen enkele vijand is voor wiens aangezicht
ik zou vrezen zijn zaak te bepleiten”?

Kunt u vanavond opnieuw die plechtige verklaring van trouw aan uw God afleggen die u deed toen u voor het eerst tot Christus kwam:

“Het is volbracht!
De grote transactie is gedaan;
Ik ben van mijn Heere, en Hij is de mijne:

Hij trok mij, en ik volgde Hem.
Verheugd om de goddelijke stem te belijden”?

Zo ja, dan zal God u vanaf deze dag zegenen.

Er zijn dagen waarop het God behaagt Zijn volk nieuwe zegeningen te schenken. Soms gebeurt dat juist wanneer zij zich met bijzondere toewijding aan het gebed hebben gewijd. Ik geloof dat ieder van ons in zijn leven een mijlpaal kent – een moment dat het begin markeert van onze geestelijke reis, of een periode van bijzondere vreugde in de omgang met God. Op zo’n dag kunt u misschien zeggen: “Ik had zoete gemeenschap met Christus; mijn ziel werd verrukt door de blik van Zijn ogen.” Wanneer u daarop terugkijkt, voelt u dat het een tijd van geestelijke blijdschap was. Moge vanavond aan de Avondmaalstafel zo’n moment voor ons zijn, en morgen evenzeer in ons persoonlijk gebed.

Er was eens een man uit de Hooglanden die begon te twifelen aan zijn redding. Hij kon geen rust vinden en beklom een hoge berg, waar hij de hele nacht worstelde in gebed. Zo groot was zijn ernst, dat hij daar ook de volgende dag bleef. Vanaf dat moment werd hij echter nooit meer door twijfel gekweld. Die nachtelijke strijd op de berg leek een eind te maken aan al zijn angsten; en van toen af leefde hij in een helder licht, tot de dag dat hij naar huis werd geroepen. Het zou goed zijn als wij ook zulke momenten zouden kennen waarin we bewust gemeenschap zoeken met Christus, want juist op zulke momenten wil Hij ons zegenen.

Ik ben ervan overtuigd dat veel christenen een nieuw geestelijk leven zijn begonnen na een bepaalde gebeurtenis in hun geschiedenis. Laat mij, met enige schroom, een moment uit mijn eigen leven delen. Er was een dag die voor mij het begin werd van een nieuw vertrouwen op God. Het was op een zondagavond; de collectes ter ondersteuning van ons college hadden wekenlang nauwelijks twee of drie shilling opgebracht, terwijl er twintig of dertig jonge mannen te onderhouden waren. Al mijn geld was op, en ik wist niet hoe ik de komende week zou doorkomen. Die avond leerde ik wat het betekent om in tijdelijke zaken op God te vertrouwen – een les die ik nog niet ten volle had geleerd.

Toen ik die avond weg zou gaan, zei ik tegen een broeder die achter mij zat: “Mijn bankrekening is leeg.” Hij glimlachte en antwoordde: “Welnee, uw Bankier is de eeuwige God – Zijn voorraad raakt nooit uitgeput.” “Toch,” zei ik, “heb ik niets meer.” “Maar kunt u uw God dan niet vertrouwen?” vroeg hij. We openden een brief die toevallig op tafel lag, van een onbekende afzender, en daarin

vonden we tweehonderd shilling – een gave van iemand van wie ik nooit had gehoord en waarschijnlijk niet zal horen tot de dag des oordeels. Vanaf die avond heb ik in dat opzicht volledig op God vertrouwd. En let op mijn woorden: hoewel er momenten waren dat ik dacht tekort te komen, is er nooit werkelijk gebrek geweest; want telkens als het nodig was, stuurde God hulp op Zijn tijd. Sinds die avond heb ik geloofd dat mijn hemelse Vader heeft gezegd: “Vanaf deze dag zal Ik u zegenen.”

Sommigen van u hadden misschien eens een comfortabel inkomen, maar dat raakte u kwijt. U leek alles te verliezen, maar juist toen begon u uit geloof te leven. En hoewel u nu misschien slechts van dag tot dag leeft, zoals mensen dat noemen, hebt u daarin meer zegen ontvangen dan ooit tevoren. U bent misschien niet zo rijk als vroeger, maar u hebt een diepere vrede en rust van geweten – en u weet dat God u vanaf die dag heeft gezegend.

Voor wie nog wankelt tussen geloof en verstand, wil ik een dringend beroep doen: verbreek die ketting van aarzeling. De wereld zal zeggen: “Wees voorzichtig, houd vast wat je hebt,” maar de ware voorzichtigheid is die van een kind, en de hoogste wijsheid is wat de wereld dwaasheid noemt. Een vrome Duitser zei eens: “Hij die rechtdoor rent, is de beste hardloper,” toen hij besloot eenvoudig op God te vertrouwen – en dat is waar. Twijfel niet, vraag niet steeds: “Is dit juist of dat verstandig?”, maar ga eenvoudig uw weg met God, op het pad van plicht en geloof. Volg die weg, dan zal de Heere zeggen: “Vanaf deze dag zal Ik u zegenen.”

III. IK ZAL U ZEGENEN. Tot slot, Er komt een moment waarop elke kerk de stem van God kan horen zeggen: “Vanaf deze dag zal Ik u zegenen.” Die stem klinkt zodra een gemeente vastbesloten is om die zegen te ontvangen. Toch is het vaak moeilijk om een kerk tot dat punt te brengen. Ik ken enkele plattelandskerken waar het werk van de voorgangers nauwelijks vrucht draagt – niet zozeer door de mensen buiten de kerk, maar door de kerk zelf. Predikanten vertellen mij soms: “Ik probeerde een gebedsbijeenkomst te organiseren, maar niemand wilde komen. Toen ik speciale diensten wilde houden, zei een oude diaken: ‘Dat hebben we nog nooit gedaan, en dat gaan we nu ook niet doen.’ En toen ik hen aanspoorde om in de buurt te evangeliseren, zeiden ze dat ze het niet konden betalen – ze hadden al genoeg aan hun eigen zaken.”

Zulke kerken kunnen geen zegen verwachten. Maar ik geloof dat het in onze gemeente anders is. Wij zijn één van hart en zin, vastbesloten om te blijven pleiten bij God totdat Hij de vensters van de

hemel opent en ons overstroomt met zegen. Wij willen worstelen met de Verbondsengel tot Hij ons geeft wat ons hart verlangt. En wij weten dat Christus Zelf niet rust voordat er nog vele juwelen zijn toegevoegd aan Zijn kroon. Daarom geloof ik dat, als dit werkelijk onze gezindheid is, God ons vanaf deze avond zal zegenen.

Gods zegen rust ook op Zijn volk wanneer ieder beseft dat hij persoonlijk iets te doen heeft en dat werk werkelijk ter hand neemt. Zeg dus niet: “Mijn broeder zou dit of dat moeten doen,” of: “De predikant zou dat beter kunnen aanpakken.” U mag dat denken, maar op die manier komt er geen zegen. De ware zegen begint bij persoonlijke verantwoordelijkheid. Ik heb gehoord van een man die op een zondag tijdens langs de collecteschaal liep. Toen hem gevraagd werd wat hij gaf, zei hij: “Wat ik geef is voor niemand van belang.” Iemand merkte toen op dat dat precies is wat hij had gegeven. Zulke mensen doen even weinig goeds met hun leven als met hun gaven. Zij leven enkel voor zichzelf, en wanneer zij sterven, is hun bestaan niets anders geweest dan een aaneenschakeling van zelfzucht. Zulke levens brengen eerder een vloek dan een zegen over de kerk.

Maar wanneer ieder van ons vanavond voelt dat hij of zij een taak heeft, en besluit die met Gods hulp te vervullen; wanneer we erkennen dat er werk te doen is, en we in de Naam van de Heere bereid zijn om dat te doen – dan zal God ons vanaf dit moment zegenen.

Er zal ongetwijfeld een zegen zijn wanneer de gebedsstroom krachtig vloeit. En die stroom is er nu in onze kerk. Moge die ook morgenavond krachtig zijn, wanneer we speciaal samenkomen om te bidden. Moge ieder komen met een hart als een wierookvat, gevuld met heilige gebeden die opstijgen als een lieflijke geur tot God. Broeders en zusters, laten we leren om gericht en vuriger te bidden. Misschien schieten we daar nog in tekort. We moeten voortdurend bidden – of het nu gelegen komt of niet, als bidden ooit ongepast zou kunnen zijn. En wanneer we samenkomen, laten er dan momenten zijn van heilige worsteling, waarin de zegen van God als het ware afgedwongen wordt door volhardend geloof.

Wanneer liefde en eenheid heersen, wanneer ieder lid bereid is de ander te ondersteunen, wanneer de gehele gemeente niets anders zoekt dan Gods eer en de bekering van zielen – dan zal de zegen zeker komen.

Ik ben geen profeet, noch de zoon van een profeet, maar toch durf ik te zeggen dat er voor deze kerk een rijke zegen in het verschiet ligt in dit nieuw begonnen jaar. We hebben het vorige jaar

besloten met gebed; dit jaar willen we vleugels van lofprijzing geven – maar tegelijk blijven bidden om een bezoek van de Heilige Geest. En dat bezoek zal zeker komen, zodat de Naam van de Heere verheerlijkt wordt.

Amen.

Klik hier voor een bemoedigende boodschap voor het nieuwe jaar: [Een goed bericht voor het nieuwe jaar.](#)

Benieuwd naar de beloften uit de Schrift? Kijk dan op onze pagina: [Kostbare Bijbelbeloften.](#)

